

плачътъ на майката и радостта на юнакътъ. Тъзи три главни момента, безъ да разчитаме на майчината надежда:

— (Ще идешъ, синко Чавдаре,
Едничко чедо на майка!
Ще идешъ утрѣ при него (при татка си);
Ала те клетва заклинамъ,
Ако ти ѣ мила майка ти,
Да плачешъ, синко, да искашъ
Съ дружина да те не води,
А да те далечъ проводи,
На книга да се изучишъ —
Майци си писма да пишешъ,
Кога на гурбетъ отидешъ...) —,

повтаряме, горнитѣ три главни момента, освѣтнъ чувството майчинска надежда, изчерпять цѣлото съдържание на картината, която поетътъ е надраскалъ съ любовъ, съ чувство и съ силно въображение. Кой ще се нагърби съ неблагоприятната роля да доказва, че въ стиховетъ: „Зави се майка, завая — Камтъкъ ѣ падна на сърдце“ — нѣма художественъ елементъ? Кой би се усмѣлилъ да отрича, че въ стиховетъ: „Гледа си въ очи Чавдара, — Въвъ очи черни голѣми, Глади му глава кждрава — И рѣда, клета, та плаче“ — нѣма едно високо съдържателно чувство, прѣдъ което трѣпти цѣлото човѣшко същество? Отдѣлнитѣ думи, взети сами по себе си, не значатъ нищо, или значатъ много малко; но тѣ сж нѣщо, когато означаватъ нѣщо. Думитѣ въ поезията Ботйова иматъ не лексикологно значение, а голѣмъ художественъ смисълъ. Тѣ сж въ центъра на нѣщата, въ сърдцето на събитията: като наблюдавашъ какъ ги слага поетътъ, струва ти се, че и тѣ сж създадени непосредствено въдъхновение, а не съзнателно търсени, за да отговорятъ на неговата цѣль. Когато събитията слѣдватъ своята логика, когато не изкуст-